



התנועה החדשה שעוד לא קמה. תנועת שירות-שווה. היא חדרה אל תוך מישכן הכנסת. אל מיוזון חברי-הכנסת והחלה לעשות נפשות לתנועה. חברי-כנסת רבים הזמינו אותה לקפה. פחות חברי-כנסת הם כימו לתמוך בראש חוצות בתנועה החדשה. רק יוסי שריד, שולמית אלוני, אורה נמיר, תמר אשלי ואורי אבנרי הבטיחו כי יבואו לכנס הייסוד של התנועה שנערך ביום השלישי השבוע. האחרים גימגמו וניסו להתחמק. חלקם טענו כי הם מאמיני נים ומסכימים, אבל מתנגדים להפרת חוק. כל ההסברים של מיה כי איש אינו מתכוון להמרות את החוק, לא עזרו. אחרים אמרו כי הם מוכנים לבוא, אבל אינם יכיר לים מפני שיש להם עבודה בכנסת.

הזדהות



בערבון מוגבל

ר יום השלישי בשבוע שעבר החלה ההפגנה הגדולה. בשעת אחר-צהריים התאספו סביב שתי שוכות הרעב כ-1000 צעירים וצעירות, התיישבו על הרשא, נשאו כרזות ושרו „אנו נתגבר“. זו היתה הפגנה שקטה של פרצופים צעירים. הפגנה שאמרה: „אנחנו לא רק צועקים. אנחנו בעיקר צודקים.“

„סגן שר הביטחון, מרדכי ציפורי, עשה לנו את ההפגנה.“ הסבירה מיה, שרת-החוק של התנועה. „הראיון שלו בטלוויזיה כל כך הרגיו, עד שרבים הבינו, דווקא מצד פורי שאנחנו צודקות“. אולם סגן-השר ציר פורי לא בא להפגנה. לעומתו באו אותם חברי-הכנסת שהקפידו לצאת אל המפגן. נות גם כשלא היו עיתונאים בסביבה. אליי הם הצטרפו גדעון האוזנר, עדי אמוראי, מיכה חריש ורבים נוספים. משער הכנסת נראו יוצאים שניים ומתקרבים לעבר ה הפגנה. ה"כ משה שמיר, איש ארץ-ישראל השלמה ועימו צבי שילוח, מהקיצוניים של תנועה זו. אך הם באו להזדהות רק בערי בון מוגבל. עוד לפני שהגיעו עד למפגן נים עצמם, הבחינו בצלם עיתונות המנסה

כנסת מאחרי הסורגים

לא ביקר אותן קהל, יחד עם שתי צעירות ירושלמיות שבאו להזדהות איתן לכמה שעות. כמה דקות קודם לכן היו למפגינות אורחים מסוג מסויים מאוד. ניידת מיסטרס שמיספרה 3023 ובה שני שוטרים נעצרה מול השוכות ושוניהם נגסו בסטייקים בפיתות.

כך נראה מעוז הדמוקרטיה הישראלית מנקודת תצפיתן של השוכות. בתמונה רינת לוי (מימין) וציפי בנש (משמאל) כשהן יושבות באחד הרגעים שבהן

הצטרף ללילה אחד גם אביה של אורלי, החליטו שלא לשבות רעב, אלא לערוך שביתת שבת: „אנחנו רוצות לעשות שבת תה ממושכת. להזכיר כל הזמן לחברי הכנסת, לפוליטיקאים ולאזרחים הבאים לכנסת, כי מה שקורה היום זה עוול משוע, לא לנו, לצדק.“

בנות שובות ומתגייסות, אחרות שובות ותינו מוכנות להתגייס. בנות שובות מבלי שקראו להן כלל להתגייס ועי מן שובתים ומפגינים אחרים, כאלה ש עברו את גיל הגיוס וכאלה שעוד לא הגיעו אליו. כאלה שדורשים צדק, למרות שהחוק המפלה את הצעירות המשרתות

בון הבנק שפתחו הצעירות בתנאי ששמו לא יפורסם. עוד תרומות מאזרחים מכל רחבי הארץ השלימו את הסכום לעשרת אלפים לירות. בינתיים כבר החלה התנועה קורמת עור וגידים. נוסף לפעילות הראשונה, ביניהן שתי הצעירות הראשונות שסרבו להתגייס, אך נשברו בכלא, דינה גלעד ואסיה חסון, יש כבר כ-200 פעילות שאלהן הצטרפו גם גברים. נוסף לכמה מאות החתימות שהוחתמו בצורה בלתי מאורגנת, יש היום כבר יותר מ-100,000 חתימות הזדהות. הפעילים חילקו ביניהם את התפקידים: מרכז מבצעי, מרכז שמיניסטרים, מרכז קיבוצים, דובר, אשה יחסי

לצלם אותם. גם להפגין וגם להראות מפגינים זה היה יותר מדי בשבילם והם מיהרו להסתלק מהמקום. חברי-כנסת אחד תרם 5,000 לירות לחשי



בני עקיבא הפתעה לטובה היתה למפגינות כאשר אל אתר ההפגנה הגיעו שניים לובשי מדים של תנועת-נוער. האחד היה המזכיר הכללי של תנועת-הנוער הדתית, בני עקיבא (באמצע, צוחם על עצומת ההזדהות), ולידו המזכיר הכללי של השומר-הצעיר, הבנות התרגשו ביותר כאשר שמעו כי תנועת בני עקיבא עם כל הנוער חובש הכיפות שלה, עומדת מאחוריהן ותומכת במאבקן.

בצה"ל, לעומת המשתמטות מטעמי דת, אינו נוגע להם ישירות. תנועת שירות-שווה מראה סימנים של תנועה הגדלה מיום ליום. לא רק המתנגדי דים העיקריים לכפייה הדתית, אלא דווקא אלה הדורשים מעצמם ומאחרים לשרת בצ"ח, תומכים בבנות המסרבות להתגייס. הכרזות שנתלו על הגדר מול הכנסת, שני כסאות-נוח, מעילים ושמיכת פוך אחת ניצבים כבר יותר משבוע מול הכנסת כסמל לעמידה איתנה של צעירות וצעירים שאיכפת להם, אל מול המימסד של ההסכמים הקואליציוניים.

ציבור, רכזי מחוזות, ביום השלישי הש"בוע עומדת לקום באופן רישמי התנועה החדשה שלא תפסיק להאבק. ציפי בנש הפסיקה להאבק, היא היתה מהחלוצות. כשהיא התגייסה, הציטרפה אל רינת לוי יהודית הספל החיפאית, סטודנטית בעלת גיורה הטובה ושיער ארוך שאותו היא נוהגת לאסוף. כעבור יומיים החליפו את שתי אלה אורלי דאהן, שהיתה צריכה להתייצב לשירות מילואים ביום החמישי שעבר והחליטה במקום זאת להתייצב לאתר ההפגנה מול הכנסת, וחברתה ורדה, השתיים, שאלהן



הנמרה הבולטת שבין השוכות רינת לוי, היחידה שהודיעה כי לא תסכים להתגייס למילואים, גם אם יחבשו אותה לתקופה ארוכה בבית-הסוהר. רינת הסכימה להפסיק את שביתת הרעב אבל לא את המאבק נגד אי הצדק.